

15 Νοεμβρίου 2024

Η ιστορία του αρχάγγελου Ραφαήλ και του Τοβία [από το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης Τωβίτ] (μέρος 4ο)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Οι τρεις αρχάγγελοι με τον Τωβία. Πίνακας του ιταλού ζωγράφου Francesco Botticini, 1470.

Ο Τωβίας εκάλεσεν τότε τον Ραφαήλ και του είπεν•

“αδελφέ, Αζαρία, πάρε μαζί σου ένα δούλον και δύο καμήλους και πήγαινε στους Ραγους της Μηδίας, στον Γαβαήλ, και φέρε μου εδώ το αργύριον αλλά και αυτόν τον ίδιον, δια να παρευρεθή στον γάμον μου.

Διότι ο Ραγουήλ με ώρκισε να μη φύγω απ’ εδώ, πριν συμπληρωθούν αι δεκατέσσαρες ημέραι.

Ο δε πατήρ μου μετρά μίαν προς μίαν τας ημέρας, εάν δε και βραδύνω να επιστρέψω θα κυριευθή από μεγάλην οδύνην”.

Ο Ραφαήλ επορεύθη πράγματι και κατέλυσεν στον οίκον του Γαβαήλ. Εδωκε δε εις αυτόν και το χειρόγραφον. Ο Γαβαήλ έφερε τους σφραγισμένους σάκκους με τα χρήματα και τους παρέδωκεν εις αυτόν.

Κατόπιν, εσηκώθηκαν λίαν πρωϊ, και οι δύο μαζί ήλθον στον γάμον. Ο δε Τωβίας

επί παρουσία όλων επήνεσε και συνεχάρη την γυναίκα του.

Ο Τωβίτ, ο πατήρ του Τωβίου, εμετρούσε μίαν προς μίαν τας ημέρας. Όταν δε είδεν ότι συνεπληρώθησαν αι ημέραι του ταξιδίου των και εκείνοι δεν είχαν επανέλθει,

είπε• “μήπως, τυχόν, και απέτυχεν η αποστολή των και εντρέπονται να επανέλθουν; Η μήπως απέθανεν ο Γαβαήλ και κανείς πλέον δεν δίδει εις αυτόν τα χρήματα;”

Δια τον λόγον αυτόν ο πατήρ ελυπείτο πάρα πολύ.

Η δε γυναίκα του έλεγεν εις αυτό• “εφ’ όσον μέχρι σήμερα επέρασε τόσος καιρός και δεν επανήλθε το παιδί μας, εχάθηκε πλέον”! Ηρχισε δε αυτή να θρηνολογή το παιδί της και να λέγη•

“παιδί μου, δεν ευρίσκω ησυχίαν, επειδή σε αφήκα να φύγης, εσέ που είσαι το φως των οφθαλμών μου.

Ο Τωβίτ έλεγεν εις αυτήν• “σιώπα, μη έχης λόγους ανησυχίας, υγιαίνει το παιδί μας”.

Εκείνη του απήντησε:“εσύ σιώπα, μη θέλης να με ξεγελάσης, το παιδί μας έχει πλέον χαθή”. Καθε δε ημέραν μετέβαινεν έξω στον δρόμον, από όπου είχε φύγει ο υιός της. Την ημέραν άρτον δεν έτρωγε, κατά δε τας νύκτας δεν έπαυε να θρηνή τον Τωβίαν τον υιόν της, μέχρις ότου συνεπληρώθησαν αι δεκατέσσαρες ημέραι του γάμου, τας οποίας ο Ραγουήλ είχεν ορκίσει τον Τωβίαν να μείνη εκεί. Είπε δε τότε ο Τωβίας στον Ραγουήλ• “στείλε με εις την πατρίδα μου, διότι ο πατέρας μου και η μητέρα μου δεν ελπίζουν πλέον, ότι θα με επανίδουν”.

Ο πενθερός του του είπε• “μείνε κοντά μου, και εγώ θα στείλω ανθρώπους μου στον πατέρα σου, δια να καταστήσουν εις αυτόν γνωστά όλα τα κατά σέ”.

Ο Τωβίας όμως επέμενε και έλεγε:“άφησέ με να μεταβώ προς τον πατέρα μου”.

Ο Ραγουήλ εσηκώθη, έδωσεν εις αυτόν την Σαρραν την σύζυγόν του και τα μισά από τα υπάρχοντά του, δούλους και δούλας, διάφορα κτήνη και χρήματα.

Τους ηυλόγησε και τους κατευώδωσε λέγων• “ο Θεός του ουρανού να σας κατευοδώση, παιδιά μου, εις όλα. Και να ίδω εγώ αυτάς τας ευλογίας του Κυρίου εις σας πριν αποθάνω”.

Είπε δε προς την κόρην του και τα εξής:“να τιμάς τους πενθερούς σου, διότι αυτοί

τώρα είναι οι γονείς σου. Εύχομαι να ακούω πάντοτε καλήν φήμην δια σέ". Αυτά είπεν ο πατήρ και την εφίλησεν. Η δε Εδνα είπε προς τον Τωβίαν• "Αγαπητό μου παιδί, εύχομαι ο Κυριος του ουρανού, να σε αποκαταστήση εις την πατρίδα σου και να μου δώση να ίδω παιδιά σου από την θυγατέρα μου την Σαρραν, δια να ευφρανθώ και εγώ ενώπιον του Κυρίου. Ιδού, σου παραδίδω και σου εμπιστεύομαι την θυγατέρα μου, ως παρακαταθήκην, και σε παρακαλώ να μη την λυπήσης".

Επειτα από αυτά εξεκίνησεν ο Τωβίας δια την επιστροφήν και ευλογούσε τον Θεόν, διότι κατευώδωσε τον δρόμον του. Θερμώς δε ευχαριστούσε τον Ραγουήλ και την Εδναν, διότι του έδωσαν την θυγατέρα των ως σύζυγόν του.

Ο Τωβίας μαζί με τον συνοδόν του επέστρεφαν και εβάδιζαν, μέχρις ότου έφθασαν εις την Νινευή. Ο Ραφαήλ είπε τότε προς τον Τωβίαν• "δεν γνωρίζεις, αδελφέ, πως αφήκες τον πατέρα σου;

Λοιπόν, ας τρέξωμεν ημείς προ της γυναικός σου, δια να ετοιμάσωμεν την οικίαν.

Παρε δε στο χέρι σου την χολήν του ψαριού". Πράγματι επροπορεύθησαν και οι δύο, ο δε σκύλος τους ακολουθούσε όπισθέν των.

Η Αννα εκάθητο και παρατηρούσε στον δρόμον, από τον οποίον θα ήρχετο το παιδί της.

Αυτή τον είδε να έρχεται, έσπευσε και είπεν στον πατέρα του• "ιδού, το παιδί μου έρχεται, μαζί δε με αυτό και ο άνθρωπος, ο οποίος είχε συνταξιδεύσει μαζί του".

Ο Ραφαήλ είπεν στον Τωβίαν• "γνωρίζω καλά ότι θα θεραπευθούν και θα ανοίγουν τα μάτια του πατρός σου.

Προς τούτο, συ χρίσε με την χολήν τα μάτια του. Όταν δε αυτός αισθανθή σαν ένα δάγκωμα από την οξύτητα της χολής, θα τρίψη τα μάτια του και θα πέσουν τα λευκώματα από τους οφθαλμούς του και ο πατήρ σου θα σε ιδή".

Η Αννα έτρεξε, έπεσεν στον τράχηλον του παιδιού της και είπεν εις αυτό• "παιδί μου, σε είδα• τώρα ας πεθάνω". Εκλαυσαν και οι δύο.

Ο Τωβίτ εξήρχετο προς την θύραν εις συνάντησιν του υιού του και εσκόνταφτε. Το δε παιδί του έτρεξε προς αυτόν, δια να τον στηρίξη.

Εκράτησεν εις τα χέρια του τον πατέρα του, ήλειψε με την χολήν τα μάτια του πατρός του και του είπε• "ποτέρα, έχε θάρρος".

Ο δε Τωβίτ, όταν ησθάνθη κάτι σαν δάγκωμα εις τα δυο του μάτια, τα έτριψε με

τα χέρια του και έπεσαν από τα βλέφαρα των οφθαλμών του τα λευκώματα σαν λέπια.

Ο Τωβίτ άνοιξε τα μάτια του, είδε το παιδί του και έπεσεν στον τράχηλόν του.

Εκλαυσε και είπε• “δοξασμένος είσαι συ, ο Θεός, και ευλογημένον το όνομά σου στους αιώνας. Ευλογημένοι και δοξασμένοι ας είναι οι άγιοί σου άγγελοι, διότι με εμαστίγωσες, αλλά και με ηλέησες. Ιδού ότι τώρα βλέπω και πάλιν το παιδί μου, τον Τωβίαν”.

Ο υιός εισήλθε με χαράν στο σπίτι και εγνωστοποίησεν στον πατέρα του τα μεγαλεία, τα οποία έγιναν εις αυτόν εις την Μηδίαν.

Ο Τωβίτ εξήλθεν από την οικίαν προς την πύλην της Νινευή εις συνάντησιν της νύμφης του με χαράν και δοξολογίας προς τον Θεόν. Ολοι δε που τον συναντούσαν εθαύμαζαν, διότι τον παρατηρούσαν να βαδίζη και να βλέπη με τα μάτια του.

Ο Τωβίτ εδοξολογούσε και ευχαριστούσε μεγαλοφώνως τον Θεόν, διότι τους ηλέησεν. Όταν δε ο Τωβίτ επλησίασε προς την νύμφην του την Σαρραν, της ηυχήθη με όλην του την καρδίαν λέγων• “Καλώς ήλθες, κόρη μου. Ευλογημένος ας είναι ο Θεός, ο οποίος σε έφερε προς ημάς, ευλογημένοι ας είναι ο πατέρας σου και η μητέρα σου”. Εγινε δε τότε χαρά εις όλους τους συγγενείς του Τωβίτ, οι οποίοι εζούσαν εις την Νινευή.

Ηλθε δε τότε εις την οικίαν του Τωβίτ ο Αχιάχαρος και ο Νασβάς ο εξάδελφός του.

Επανηγυρίσθη δε ο γάμος του Τωβία με μεγάλην χαράν και ευφροσύνην επί επτά ημέρας.

Ο Τωβίτ εκάλεσε τον υιόν του Τωβίαν και του είπε• “κύτταξε, παιδί μου, πρέπει να δώσωμεν τον μισθόν στον άνθρωπον αυτόν, ο οποίος συνεταξίδευσε μαζί σου. Πρέπει δε ακόμη να του προσθέσωμεν και ιδιαιτέραν αμοιβήν”.

Ο Τωβίας απήντησε• “πάτερ, δεν βλάπτομαι και εάν ακόμη του δώσω τα μισά από όσα έχω φέρει.

Διότι αυτός με επανέφερεν υγιή, εθεράπευσε την γυναίκα μου, έφερε τα χρήματα μας, επίσης δε εθεράπευσε και σε από την τύφλωσιν”.

Ο γέρων Τωβίτ απήντησε• “πράγματι αυτός δικαιούται να πάρη όλα όσα είπες”.

Ο Τωβίτ εκάλεσε τον άγγελον και είπε προς αυτόν• “πάρε τα μισά από όλα εκείνα, τα οποία εφέρατε και πήγαινε τώρα στο καλόν”.

Τοτε ο άγγελος εκάλεσε και τους δύο αυτούς ιδιαιτέρως και τους είπε• “δοξάσατε τον Θεόν, διακηρύξατε την δόξαν του. Δώστε μεγαλείον εις αυτόν και διακηρύξατε ενώπιον όλων των ανθρώπων όλα όσα έκαμε προς σας. Είναι ωραίον και καλόν, το να ευλογήτε τον Θεόν και να μεγαλύνετε το Ονομά του, τους λόγους και τα έργα του και να υποδεικνύετε με κάθε τιμήν και να διακηρύσσετε την δόξαν του. Μη αμελείτε να δοξάζετε και να ευχαριστήτε τον Θεόν.

Τα μυστικά του βασιλέως καλόν είναι να κρύπτονται, τα έργα όμως του Θεού πρέπει να αποκαλύπτονται και να διακηρύττονται με κάθε δόξαν. Να πράττετε πάντοτε εις την ζωήν σας το αγαθόν και ποτέ δεν θα σας συναντήση κανένα κακόν.

Είναι ωραίον και καλόν πράγμα η προσευχή με νηστείαν και ελεημοσύνην και κάθε άλλην αρετήν. Είναι καλόν πράγμα να έχη κανείς ολίγα με δικαιοσύνην αποκτηθέντα η να έχη πολλά μετά αδικίας. Καλόν είναι να κάμνη κανείς την ελεημοσύνην, παρά να αποθησαυρίζη χρυσίον.

Διότι η ελεημοσύνη γλυτώνει τον άνθρωπον από τον θάνατον. Αυτή καθαρίζει τον άνθρωπον από κάθε αμαρτίαν. Εκείνοι οι οποίοι κάμνουν ελεημοσύνας και ζουν με δικαιοσύνην θα απολαύσουν την αληθινήν ζωήν.

Όσοι δε αμαρτάνουν είναι εχθροί και πολέμιοι της ίδιας των ζωής.

Δεν θα κρύψω εγώ από σας κανένα πράγμα. Είπα ότι τα μυστικά του βασιλέως καλόν είναι να κρύπτωνται, τα δε έργα του Θεού να αποκαλύπτονται και να διακηρύσσονται με κάθε δόξαν.

Ακούσατε λοιπόν τώρα• Όταν συ εις την Νινευή και η σημερινή νύμφη σου η Σαρρα από τα Εκβάτανα είχατε προσευχηθη συγχρόνως, εγώ το περιεχόμενον της προσευχής σας το έφερα ενώπιον του Θεού. Και όταν συ έθαπτες τους νεκρούς, εγώ ήμουν κοντά σου βοηθός σου.

Και όταν δεν ωλιγώρησες και δεν εδίστασες να σηκωθής και να αφήσης το φαγητόν σου, δια να μεταβής και να θάψης τον νεκρόν, δεν διέφυγε την προσοχήν μου η αγαθή σου αυτή πράξις, αλλά ήμουν μαζί με σένα.

Και τώρα, λοιπόν, με έστειλεν ο Θεός να θεραπεύσω και σε και την νύμφην σου την Σαρραν.

Εγώ είμαι ο Ραφαήλ, ένας εκ των επτά αγίων αγγέλων, οι οποίοι αναφέρουν τας

προσευχάς των αγίων και παρουσιάζονται ενώπιον της μεγαλοσύνης του αγίου Θεού”.

Πατήρ και υιός κατελήφθησαν και οι δυο από ταραχήν, έπεσαν με το πρόσωπον κατά γης, διότι εφοβήθησαν.

Ο άγγελος όμως ειπέ προς αυτούς• “μη φοβείσθε. Η ειρήνη του Θεού θα είναι μαζί σας. Τον Θεόν να δοξάζετε και να ευλογήτε πάντοτε,

διότι εγώ, όχι με την ιδικήν μου χάριν, αλλά με την θέλησιν του Θεού μας ήλθα προς σας. Λοιπόν, δια τούτο δοξάζετε και ευχαριστείτε τον Θεόν πάντοτε.

Ολας τας ημέρας, κατά τας οποίας ενεφανιζόμην εις σας, δεν έφαγα και δεν έπια τίποτε, αλλά σεις φαινομενικώς με εβλέπατε να τρώγω και να πίνω.

Και τώρα, λοιπόν, ευχαριστήσατε και δοξολογήσατε τον Θεόν, διότι ανεβαίνω προς αυτόν, ο οποίος με έστειλε. Γράψατε δε όλα αυτά, τα οποία έγιναν εις ένα βιβλίον”.

Πατήρ και υιός εσηκώθησαν και δεν είδαν πλέον τον άγγελον.

Διηγούντο δε και διεκήρυσον τα μεγάλα και θαυμαστά έργα του Θεού, όπως επίσης πως ο άγγελος αυτός του Κυρίου παρουσιάσθη εις αυτούς.

συνεχίζεται...